

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ.

Τήν Τρίτην, 29^η Ἰουνίου /12^η Ἰουλίου 2011, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἑώρτασε τήν μνήμην τῶν δύο πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς Καπερναοῦμ.

Ἡ Καπερναοῦμ, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ παρά τήν βορειοδυτικήν ἄκρην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης κειμένη ἀρχαία πόλις, εἰς τήν ὁποίαν ἤλθε καί κατώκησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τήν Ναζαρέτ καί ἐπετέλεσε πολλά τῶν σημείων Αὐτοῦ. Πολλοί τῶν κατοίκων αὐτῆς δέν μετενόησαν καί δέν ἐπίστευσαν εἰς τόν λόγον καί τό ἔργον τοῦ Κυρίου, διότι ὁ Κύριος εἶπε: «Καί σύ Καπερναοῦμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθείσα ἕως ἄδου καταβιβασθήσῃ· ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγενήθησαν αἱ δυνάμεις αἱ γινόμεναι ἐν σοί, ἔμειναν ἂν μέχρι τῆς σήμερον», (Ματθ, 11-23).

Ἡ πρόρρησις αὕτη τοῦ Κυρίου ἐπηλήθευσεν, διότι ἄχρι τῆς σήμερον ἡ Καπερναοῦμ παραμένει ἀκατοίκητος. Εἰς τά ἐρεῖπια αὐτῆς ὑπάρχουν ὠρισμένοι Χριστιανικαί Ἐκκλησίαι, μία τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἀνεγερθεῖσα ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ μεταξύ τῶν ἐτῶν 1931-1935.

Εἰς ταύτην κατηυθύνθη τήν πρωίαν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας μετά συνοδείας ἐξ Ἱεροσολύμων ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Φθάσας μετά τρίωρον αὐτοκινητιστικήν πορείαν, ἐγένετο δεκτός ὑπό τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς, τοῦ καί ἐπαξίως τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἀνακαινίσαντος αὐτήν καί ἀγιογραφήσαντος τόν Ἱερόν Ναόν διὰ θαυμασίων βυζαντινῶν Ἀγιογραφιῶν, μοναχοῦ Εἰρηνάρχου, καί ἱερομονάχων καί πρεσβυτέρων τῶν ὁμόρων Ἱερῶν Μονῶν καί ἐνοριῶν.

Εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦτον τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθοῦ καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, ἱερομονάχων τῶν ὁμόρων τῆς Καπερναοῦμ Ἱερῶν Μονῶν, ὡς τῆς Τιβεριάδος Ἀρχιμανδρίτου Τιμοθέου καί τοῦ θαβῶρ Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος καί πρεσβυτέρων τῆς περιοχῆς Ναζαρέτ καί τῆς περιοχῆς τῆς Ἀκκρης –Πτολεμαΐδος, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῶν πόλεων τῆς Ἀκκρης καί τοῦ Σαχνίν, διευθυνομένης ὑπό τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἀκκρης Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου, συμμετέχοντος δέ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος Ἀραβοφώνων Ὁρθοδόξων τῆς περιοχῆς Γαλιλαίας καί Ρωσοφώνων τῆς αὐτῆς περιοχῆς, τῶν μεταναστευσάντων εἰς τό Ἰσραήλ μετά τήν ἐπελθοῦσαν πολιτικήν ἀλλαγὴν εἰς τὰς χώρας τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Πρός τό εὐλαβές τοῦτο ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Τῶν Ἀποστόλων ἅπαντες, τήν κορυφήν ὑμνήσωμεν, Πέτρον καί Παῦλον, τούς θεῖους τῆς οἰκουμένης φωστῆρας τούς κήρυκας τῆς πίστεως, τὰς θεολόγους σάλπιγγας,

δογμάτων τούς ἐκφάντορας, τῆς Ἐκκλησίας τούς στύλους καί καθαιρέτας τῆς πλάνης».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί εὐσεβεῖς προσκυνηταί. Ἑορτή χαρμόσυνος, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων καί κορυφαίων Πέτρου καί Παύλου, διό καί ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τόν οἰκεῖον τοῖς Ἀποστόλοις τόπον, δηλονότι τῆς Καπερναούμ, ἵνα εὐχαριστιακῶς τιμήσωμεν τούς μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλους καί τῆς οἰκουμένης φωστῆρας.

Ἀξίως καί πρεπόντως οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καί Παῦλος ἀναγνωρίζονται ὡς ἡ κορυφή τῶν Ἀποστόλων. Καί τοῦτο διότι ἀπ' αὐτόν τόν Κύριον ἡμῶν ἀπεκλήθησαν ὁ μέν Πέτρος, ἡ πέτρα τῆς πίστεως: «Κἀγὼ δέ σοί λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος, καί ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν» (Ματθ. 16, 18), ὁ δέ Παῦλος σκεῦος ἐκλογῆς: «σκεῦος ἐκλογῆς μοι ἐστὶν οὗτος τοῦ βαστάσαι τό ὄνομα μου ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων», (Πράξ. 9,15).

Ἀμφότεροι οἱ ἅγιοι οὗτοι Ἀπόστολοι ἀνεδείχθησαν ὑπεράξιοι τῆς θεόθεν κλήσεως αὐτῶν τόσον ἀπὸ τό κήρυγμα αὐτῶν εἰς τὰ ἔθνη, ὅσον καί ἀπὸ τὴν θεμελίωσιν Ἐκκλησιῶν ἀνά τὴν οἰκουμένην: «Τούς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ καί θεμελίους τῆς Ἐκκλησίας, τούς ἀληθεῖς στύλους καί βάσεις καί σάλπιγγας ἐνθέους τῶν τοῦ Χριστοῦ δογμάτων καί παθημάτων, τούς κορυφαίους Πέτρον καί Παῦλον, ἅπας ὁ κόσμος ὡς προστάτας εὐφημήσωμεν», λέγει ὁ ὑμνωδὸς αὐτῶν Ἀρσένιος. «Οὗτοι γὰρ διαδραμόντες τό κλίτος ὅλον τῆς γῆς, ὥσπερ ἀρότρῳ ἔσπειραν τὴν πίστιν καί πᾶσι τὴν θεωγνωσίαν κατέβλυσαν, τῆς Τριάδος δεικνύντες λόγον. Ὡ, Πέτρε, πέτρα καί κρηπίς, καί Παῦλε σκεῦος ἐκλογῆς, οἱ καί ζευκτοί βόες τοῦ Χριστοῦ, πάντας εἵλκυσαν πρὸς τὴν θεογνωσίαν ἔθνη, πόλεις τε καί νήσους».

Εἰς τόν ὕμνον τοῦτον τοῦ Ἀρσενίου τοῦ μελωδοῦ, περιγράφονται μέ ἀκρίβειαν τὰ θεῖα χαρίσματα, τὰ ὁποῖα συνθέτουν τὴν διακριθεῖσαν ἀποστολικὴν προσωπικότητα τῶν Πέτρου καί Παύλου ἀφ' ἐνός καί τὴν συμβολὴν αὐτῶν εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ὑγιαίνουσας πίστεως καί διδασκαλίας (Τιμ. Α' 1,10) ἀφ' ἑτέρου.

«Οὗτοι γὰρ διαδραμόντες τό κλίτος ὅλον τῆς γῆς ὥσπερ ἀρότρῳ ἔσπειραν τὴν πίστιν καί πᾶσι τὴν θεογνωσίαν κατέβλυσαν τῆς Τριάδος δεικνύντες τόν λόγον».

Ἡ διάκρισις ὁμῶς μεταξύ τῶν μαθητῶν καί Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ εἰς κορυφαίους καί μὴ ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται εἰς ὑπεροχὴν δυνάμεως σοφίας καί πρωτείου ἐξουσίας, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς διαίρεσιν χαρισμάτων τῶν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χορηγουμένων ὡς διδάσκει ὁ σοφὸς Παῦλος : «Διαιρέσεις δέ χαρισμάτων εἰσὶ, τό δέ αὐτό Πνεῦμα (Α' Κορ. 12,4)», ... «Πάντα δέ ταῦτα ἐνεργεῖ ἐν καί τό αὐτό Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ καθὼς βούλεται», (Α' Κορ. 12,11).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ κληθέντες Ἀπόστολοι ἔλαβον «ἐν καί τό αὐτό Πνεῦμα», δηλονότι τό Ἅγιον τοῦ Χριστοῦ Πνεῦμα. «Ἐν καί τό αὐτό Πνεῦμα» ἐνεφύσησεν ὁ Χριστός εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ ἄνευ τινὸς ἐξαιρέσεως καί διακρίσεως κατὰ τὴν ἐμφάνισίν Του, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ , ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Του, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἀπόστολος καί εὐαγγελιστὴς ἅγιος Ἰωάννης: «Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν. Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς ἀπέσταλκε με ὁ Πατήρ καὶ ἐγὼ πέμπω ὑμᾶς. Καί τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησεν καί

λέγει αὐτοῖς. Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον», (Ἰω. 20, 21-22).

Ἡ ὑπό τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ὀρισθεῖσα ἰδιαιτέρα ἐόρτιος τιμὴ εἰς τοὺς Πέτρον καὶ Παῦλον, ὀφείλεται εἰς τὸν ἀπό κοινοῦ ὑπερβάλλοντα ἔνθεον ζῆλον, τὸν ἐκδηλωθέντα ὑπὸ μὲν τοῦ Πέτρου διὰ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ: «ὅτι Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος», (Ματ. 16,16). Ὑπὸ δέ τοῦ Παύλου διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀποκαλύψεως τῆς ἀρπαγῆς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, δηλονότι τὸν παράδεισον: «Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ... ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι», (Β' Κορ. 12, 2-4).

Ἀξιοσημεῖωτα εἶναι τὰ ἐρμηνευτικὰ σχόλια ἐγκρίτων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: «Σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν» «Φήσαντες καὶ ἡμεῖς ὡς ὁ Πέτρος. Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, γινόμεθα Πέτρος καὶ ἡμῖν ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου τό σύ εἶ Πέτρος καὶ τὰ ἐξῆς. Πέτρα γάρ πᾶς ὁ Χριστοῦ μιμητής... καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην πέτραν οἰκοδομεῖται ὁ ἐκκλησιαστικός πᾶς λόγος καὶ ἡ κατ' αὐτὸν πολιτεία. Ἐν ἐκάστῳ γάρ τῶν τελείων, ἐχόντων τό ἄθροισμα τῶν συμπληρούντων τὴν μακαριότητα λόγων καὶ ἔργων καὶ νοημάτων ἐστὶν ἡ ὑπό τοῦ Θεοῦ οἰκοδομουμένη Ἐκκλησία».

Ἐξ ἴσου ἀξιοσημεῖωτα εἶναι καὶ τὰ ἐρμηνευτικὰ σχόλια ἐπὶ τῆς τοῦ Παύλου ἀποκαλύψεως ὅτι «ἠρπάγη εἰς τὸν Παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι», (Β' Κορ. 12, 4). Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, διεγείρεται ἡ περιέργεια ἡμῶν νὰ μάθωμεν, τί ἄραγε ἤκουσε καὶ εἶδεν εἰς τὸν τρίτον οὐρανόν ὁ Ἀπόστολος, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκ σεβασμοῦ ἐτήρησε σιγὴν. Ἀλλ' ἡ σιγὴ αὐτῇ τοῦ Παύλου μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ ἐν ταῖς Γραφαῖς ἐμπεριεχομένη ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπαρκὴς φανέρωσις ὅλων ὧν εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν.

Ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως ὡς ἐπὶ θεμελίου αἰωνίου ἔχει οἰκοδομηθῇ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἐπὶ τοῦ θεμελίου λίθου πρέπει νὰ οἰκοδομεῖται ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν.

Εἰς δέ τό ἐρώτημα «τίνας ἔνεκεν καὶ ἠρπάγη (διὰ ποῖον λόγον ἠρπάγη ὁ Παῦλος); «Ὑπὲρ τοῦ μή δοκεῖν αὐτόν», λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «ἔλαττον ἔχειν τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι συνεγένοντο τῷ Χριστῷ, οὗτος δέ οὐδαμῶς, διὰ τοῦτο εἰς δόξαν ἤρπασε καὶ τοῦτον».

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος κατέχουσιν ἐξέχουσιν θέσιν μεταξὺ τῶν μαθητῶν καὶ ἀποστόλων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ διατί τιμῶνται σήμερον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς διηρημένοι τοῖς σώμασι, καὶ ἡνωμένοι τῷ Πνεύματι κατὰ τὸν ὕμνωδόν αὐτῶν.

Ἐπὶ πλεον δέ τιμῶνται ἰδιαιτέρως οἱ Ἅγιοι ἡμῶν Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος, διότι ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα μετανοίας ἀμαρτωλῶν κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τοῦ Χριστοῦ: «Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν», (Ματ. 9,13). «Ἐδωκας ὑπόδειγμα», ψάλλει ὁ ὕμνωδός αὐτῶν, «ἐπιστροφῆς ἀμαρτάνουσι, τοὺς πιστοὺς Ἀποστόλους Σου, τὸν μὲν ἀρνησάμενον ἐν καιρῷ τοῦ πάθους καὶ μετεγνώκοντα τὸν δέ κηρύγματι τῷ σῶ, ἀντιταξάμενον καὶ διώξαντα καὶ ἄμφω τοῦ συστήματος πρωτοστατοῦντας τῶν φίλων Σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Παρακαλέσωμεν τοὺς παρρησίαν ἔχοντας ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἰπώμεν: «Πέτρε κορυφαῖε τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων ἡ πέτρα τῆς

πίστεως καὶ Παῦλε θεσπέσιε τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν ὁ ρήτωρ καὶ φωστήρ τῷ θεῷ
θρόνῳ παριστάμενοι, ὑπὲρ ὑμῶν Χριστέ πρεσβεύσατε».

*Πρεσβεύσατε καὶ ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ συνδιαλλαγῆς τῶν λαῶν
τῆς χειμαζομένης περιοχῆς ὑμῶν. Ἀμήν.*

Μετά τήν Θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε φιλόξενος δεξίωσις εἰς τό ἀνακαινισμένον
ἡγουμενεῖον ὑπό τοῦ ἡγουμένου μοναχοῦ π. Εἰρηνάρχου, ἐν συνεχείᾳ δέ περί τήν
μεσημβρίαν ἠκολούθησεν ὑπαίθριος τράπεζα ἐν ἀτενίσει τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης
καί ἐν ἀκροάσει τοῦ φλοίσβου τῶν κυμάτων αὐτῆς καί γεύσει τῶν ὀψαρίων αὐτῆς.

Δόξα τῷ θεῷ, διότι ἡξίωσεν ἡμᾶς καί πάλιν νά ἐωρτάσωμεν τήν ἐορτήν τῶν Ἁγίων
Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς τήν Ἱεράν ἱστορικήν αὐτήν
Μονήν τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.